

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Věry Pazderové, LL.M., M.A., a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobce: L. B.
bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Danielem Bartošem
sídlem Bílinská 1147/1, Ústí nad Labem-centrum, Ústí nad Labem

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, Smíchov, Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 6. 9. 2022, č. j. 111989/2022/KUSK,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Obecního úřadu Svatý Jan (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 24. 6. 2022, č. j. 465 Z106/2022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla částečně odmítnuta žádost žalobce o informace ze dne 18. 5. 2022 podaná podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném do

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

31. 12. 2022 (dále jen „informační zákon“). Žalobce současně navrhl, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí.

2. **Žalobce** předně uvádí, že žádal povinný subjekt mimo jiné o poskytnutí veškerých podkladů, na jejichž základě zastupitelstvo obce Svatý Jan rozhodlo na zasedání dne 4. 5. 2022 o jeho návrhu na změnu územního plánu č. j. 493 ÚP/2021 (dále jen „návrh na změnu územního plánu“). O podklady žádal zejména s ohledem na skutečnost, že mu bylo prostřednictvím vyrozumění ze dne 11. 5. 2022 (dále jen „vyrozumění“) sděleno, že podkladem pro rozhodnutí bylo stanovisko odboru výstavby a územního plánování Městského úřadu Sedlčany (dále jen „stanovisko odboru výstavby a územního plánování“) a názor doc. Ing. arch. Ivana Plicky, CSc., (dále jen „zhotovitel územního plánu“). Povinný subjekt jako důvod částečného odmítnutí žádosti žalobce v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že se zhotovitel územního plánu k návrhu na změnu územního plánu vyjádřil pouze ústně dne 16. 3. 2022. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že povinný subjekt nemá povinnost poskytnout požadované informace, neboť jimi nemusí disponovat v písemné podobě, přičemž taková povinnost nevyplývá ani z pravidel daných pro jednání zastupitelstva obce. Povinný subjekt však požadovanou informací disponuje, neboť na jejím základě bylo rozhodováno na zasedání zastupitelstva obce dne 4. 5. 2022 o návrhu na změnu územního plánu. Skutečnost, že zastupitelstvo obce dostatečným způsobem nezaznamenalo požadovanou informaci, není relevantním důvodem pro odmítnutí žádosti o informace. Názor zhotovitele územního plánu byl podkladem rozhodnutí o návrhu na změnu územního plánu. Bylo proto povinností zastupitelstva obce tento podklad evidovat v písemné formě. Taková povinnost plyne nad rámec zákonné úpravy též z jednacího řádu zastupitelstva obce Svatý Jan (dále jen „jednací řád“), podle kterého členové hlasují na základě písemných materiálů (§ 4 jednacího řádu).
3. Žalobce dále poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2022, č. j. 55 A 73/2021-25, který se též zabýval otázkou poskytnutí informací, které povinný subjekt neměl v písemné formě, přestože byly podkladem pro jeho rozhodnutí. V uvedené věci rovněž rozhodoval žalovaný, z jehož rozhodnutí vyplývá, že podklady rozhodnutí musí povinný subjekt evidovat ve formě, ve které je může žadateli o informace poskytnout. V návaznosti na rozhodnutí žalovaného povinný subjekt dodatečně písemně zajistil požadovanou informaci a poskytl ji žalobci. Není tedy zřejmé, proč správní orgány v nyní projednávané věci nepostupovaly obdobně. Pokud by pro odmítnutí poskytnutí informace postačovalo tvrzení povinného subjektu, že informací nedisponuje v písemné podobě, byl by narušen smysl práva na informace zakotveného v čl. 17 odst. 1 a odst. 5 Listiny základních práv a svobod (č. 2/1993 Sb.). Důvodem pro odmítnutí žádosti nemůže být ani odkaz na § 2 odst. 4 informačního zákona, neboť požadované informace nejsou názorem povinného subjektu, dotazem na budoucí rozhodnutí nebo informací novou. Nesprávný úřední postup povinného subjektu přitom nelze klást k tíži žalobce. Z § 4a odst. 3 informačního zákona vyplývá záměr zákonodárce garantovat právo na poskytování i těch informací, které nejsou zachyceny v písemné formě.
4. Žalobce považuje za nesprávný názor žalovaného, že pokud jednací řád neupravuje pracovní schůzky zastupitelů, je nutné tyto chápat jako neformální, bez povinnosti činit o jejich průběhu zápisy. Nesouhlasí ani s tím, že názor zhotovitele územního plánu není povinným podkladem pro rozhodování zastupitelstva obce v dané věci, protože povinný subjekt nemá povinnost jej poskytnout. Nemůže být pravdou, že k opatření názoru zhotovitele územního plánu došlo v době proticovidových opatření, neboť v roce 2022 taková opatření vyhlášena

nebyla. Žalobce nezpochybňuje diskuzní a poradní nástroje povinného subjektu, nicméně pokud je výsledek takové nepovinné činnosti použit jako podklad pro vydání rozhodnutí, musí jej mít povinný subjekt k dispozici, a to v písemné formě. Ze správního spisu je navíc zcela zřejmé, že povinný subjekt požadovanou informací disponuje ze své úřední činnosti, a proto je povinen ji poskytnout na žádost podle informačního zákona. Pokud by žalobci byl obsah informace znám, o její poskytnutí by nežádal. S ohledem na výše uvedené má žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné.

5. Žalobce namítá rovněž nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Otázka povinnosti disponovat požadovanou informací byla totiž žalovaným posuzována pouze podle jednacího řádu, nikoliv podle zákona. Navíc v napadeném rozhodnutí absentuje vypořádání některých odvolacích námitek žalobce. Konkrétně nebyla vypořádaná odvolací námitka, že je ve výroku prvostupňového rozhodnutí nesprávně uvedeno, že se žádost žalobce částečně odmítá v rozsahu „bodu 2)“, neboť přípisem ze dne 31. 5. 2022, č. j. 465 Z106/2022, byla žalobci poskytnuta část informace, kterou požadoval pod „bodem 2)“. Žádost žalobce tak nebyla odmítnuta v „celém rozsahu bodu 2)“. Žalovaný se nezabýval ani odvolací námitkou spočívající v tom, že povinný subjekt neodůvodnil, jaké byly další podklady rozhodnutí zastupitelstva obce o návrhu na změnu územního plánu a z jakého důvodu tyto podklady neposkytl. Žalobce svou žádostí totiž požadoval poskytnutí „veškerých podkladů“, nikoliv pouze těch, které výslovně uvedl.
6. **Žalovaný** ve vyjádření k žalobě navrhuje její zamítnutí. Uvádí, že předmětem projednávané věci je otázka, zda je informace existující pouze v ústní formě vyloučena z poskytování na žádost. Odkazuje na komentářovou literaturu, podle které poskytování informací je především poskytování jejich obsahu. Pokud určitý obsah nebyl zaznamenán na nosiči nebo určitá skutečnost vůbec nenastala, pak nutně takový obsah nelze poskytnout. Jedná se o tzv. neexistující informaci, kterou judikatura chápe jako faktický důvod k odmítnutí žádosti. Žalobce žádostí o informace požadoval určitý obsah, a to negativní stanovisko ústně pronesené na pracovní schůzce zastupitelů, které nebylo zachyceno na žádném nosiči. Ve věci nebylo vedeno žádné úřední jednání ani neběželo správní řízení, jednalo se pouze o neformální schůzku konanou před jednáním a hlasováním na zasedání zastupitelstva obce. Paměť fyzické osoby, která ústní informaci vyslechne, není nosičem informace ve smyslu informačního zákona. Požadovanou ústní informaci navíc poskytla třetí osoba, které informační zákon takovou povinnost neukládá. Ustanovení § 4a odst. 2 informačního zákona upravuje způsob poskytování požadovaných informací i formu nosiče poskytované informace. Jde o nosič, který je možné „účinně využít“, tedy opakovaně použít pro získání vyžadované informace přečtením, otevřením souboru, novým nahlédnutím atd. Požadovaná ústní informace však není zachycena na žádném nosiči pro účinné použití informace. Žádný právní předpis ani jednací řád přitom neukládá povinnost pořizovat záznam z přípravné schůze před zasedáním a hlasováním na jednání zastupitelstva obce. Povinný subjekt proto neměl povinnost provést písemný záznam o poskytnuté ústní informaci. Požadovanou ústní informaci není možné zpětně písemně zachytit tak, jak byla vyslechnuta od třetí osoby. Takovým postupem by vznikla nově vytvořená informace spočívající v pouhé interpretaci požadované informace povinným subjektem. Tím by byla snížena informační hodnota i účinné využití poskytnuté informace. Povinný subjekt nemá žádný nástroj, kterým by mohl donutit třetí osobu, aby zopakovala ústní informaci například do protokolu. K nevypořádání odvolací námitek spočívající v nesprávnosti vymezení výroku prvostupňového rozhodnutí žalovaný podotkl, že pokud ve výroku prvostupňového rozhodnutí stojí, že se informace částečně odmítá, a v odůvodnění je uvedeno, jaká informace se odmítá, jde o dostatečně určité

vyjádření. V napadeném rozhodnutí se žalovaný podrobně vypořádává s tím, jaká informace nebyla poskytnuta. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) je rozhodnutí přezkoumatelné, pokud správní orgán postaví svůj názor proti odvolací námitce.

Podstatný obsah správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil, že žádosti o informace ze dne 18. 5. 2022 žalobce po povinném subjektu požadoval poskytnutí: (1) zápisu o průběhu zasedání zastupitelstva obce Svatý Jan uskutečněného dne 4. 5. 2022; (2) veškerých podkladů, na jejichž základě bylo zastupitelstvem obce Svatý Jan rozhodnuto na zasedání dne 4. 5. 2022 o bodu 5 navrženého programu zasedání, tedy o návrhu na změnu územního plánu, a to zejména s ohledem na skutečnost, že podle vyrozumění bylo podkladem pro rozhodnutí zastupitelstva obce stanovisko odboru výstavby a územního plánování a názor zhotovitele územního plánu.
8. Vyrozuměním byl žalobce informován o tom, že návrh na změnu územního plánu zastupitelstvo obce projednalo zkráceným postupem na svém zasedání dne 4. 5. 2022 a současně jej zamítlo. Ve svém rozhodnutí vycházelo ze stanoviska odboru výstavby a územního plánování jako pořizovatele, názoru zhotovitele územního plánu a z § 11 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů.
9. Přípisem ze dne 31. 5. 2022 povinný subjekt poskytl žalobci k jeho žádosti o informace zápis ze zasedání zastupitelstva obce a stanovisko odboru výstavby a územního plánování. K ostatním podkladům uvedl, že „požadované informace byly povinnému subjektu předány ústně dne 16. 3. 2022“. Proti tomu podal žalobce stížnost ze dne 14. 6. 2022, ve které uvedl, že mu byly požadované informace poskytnuty pouze částečně, neboť mu nebyl poskytnut podklad o názoru zhotovitele územního plánu. O stížnosti rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 9. 2022, č. j. 111752/2022/KUSK, kterým postup povinného subjektu potvrdil.
10. Prvostupňovým rozhodnutím povinný subjekt žalobcovu žádost o informace částečně odmítl v rozsahu bodu 2), protože žádaná informace neexistuje v písemné ani jiné podobě. Citoval přitom informace, kterých se žalobce domáhal pod bodem 2) žádosti o informace (srov. bod 7 tohoto rozsudku). V odůvodnění uvedl, že zhotovitel územního plánu se k návrhu na změnu územního plánu vyjádřil pouze ústně dne 16. 3. 2022.
11. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítl, že je nesprávné a nezákonné. Povinný subjekt požadovanou (neposkytnutou) informací disponuje a má povinnost jí disponovat. Výrok prvostupňového rozhodnutí je vadný, neboť povinný subjekt částečně odmítl žalobcovu žádost o informace v celém rozsahu bodu 2), přestože požadované stanovisko odboru výstavby a územního plánování žalobci poskytl přípisem ze dne 31. 5. 2022. Namítal rovněž nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, neboť z něj nevyplývá, jaké jsou další podklady, na jejichž základě zastupitelstvo obce rozhodovalo (žalobce požadoval „veškeré podklady“) a proč tyto další podklady povinný subjekt žalobci neposkytl. Žalobce postrádal též odůvodnění, proč povinný subjekt odmítl poskytnout názor zhotovitele územního plánu. Povinný subjekt disponuje požadovanými informacemi, neboť byly podkladem rozhodnutí zastupitelstva obce o návrhu na změnu územního plánu, o čemž svědčí vyrozumění. Zastupitelstvo obce mělo povinnost podklad evidovat v písemné formě, což vyplývalo nad rámec zákonné úpravy též z jednacího řádu. Stejně jako v žalobě poukázal na rozsudek zdejšího soudu č. j. 55 A 73/2021-25 a rozhodnutí žalovaného v odkazované věci. Pokud by tvrzení povinného subjektu, že nedisponuje informací

v písemné podobě, postačovalo k odmítnutí žádosti o informace, byl by narušen smysl poskytování informací podle informačního zákona a došlo by k porušení žalobcova práva na informace. Dále upozornil na možnost poskytnout informace jiným způsobem umožňujícím jejich účinné využití podle § 4a odst. 3 informačního zákona. Povinný subjekt povinné informace buď zatajuje, nebo zcela pochybil. To však nelze klást k tíži žalobce. Navíc není rozhodné, v jaké formě byla informace zachycena, nýbrž to, že skutečně existuje.

12. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění s odkazem svá předchozí rozhodnutí ze dne 31. 5. 2022, č. j. 067535/2022/KUSK, a ze dne 5. 9. 2022, č. j. 111622/2022/KUSK, uvedl, že povinný subjekt nemá výslovnou zákonnou povinnost disponovat stanoviskem zhotovitele územního plánu, ledaže by byla odvozena od pravidel pro jednání zastupitelstva obce. Zbýval se proto způsobem předání požadované informace, přičemž zjistil, že byla zastupitelstvu obce předána pouze ústně na pracovní schůzce zastupitelů konané 16. 3. 2022, o níž nebyl pořízen písemný zápis. Názor zhotovitele územního plánu k opakujícím se návrhům žalobce na změnu územního plánu byl vyjádřen už v minulosti a žalobce jej zná. Jednací řád upravuje přípravu, svolání a průběh jednání zastupitelstva obce, avšak neupravuje pracovní schůzky členů zastupitelstva obce. Ty je proto třeba chápat jako neformální, bez povinnosti činit o jejich konkrétním průběhu zápisy, s výjimkou situací, kdy by byl povinný subjekt povinen takovou informaci dotvořit. Názor zhotovitele územního plánu není povinným podkladem pro rozhodnutí zastupitelstva obce, navíc byl opatřen pouze v ústní podobě na neformálním setkání před jednáním zastupitelstva obce, které v době proticovidových opatření mělo sloužit k informovanosti členů zastupitelstva obce o budoucích projednávaných věcech. Jeho dodatečné zaznamenání dle informačního zákona proto není nutné. Jakékoliv diskuze, předjímaná stanoviska či rozhodnutí členů zastupitelstva obce odehrávající se mimo oficiální jednání zastupitelstva obce v rámci seznámení se či přípravy na jednání zastupitelstva obce nejsou právně závazné. Jelikož neexistuje zákonná povinnost disponovat stanoviskem zhotovitele územního plánu a taková případná povinnost vyplývající z jednacího řádu se na neformální jednání nevztahuje, nelze takovou informaci po povinném subjektu požadovat. Žádosti žalobce se neustále opakují a jsou obsahově téměř totožné, veškeré okolnosti projednání jeho návrhů na změnu územního plánu jsou mu tedy známy. Může se tak jednat o zneužití práva žalobcem, které lze odmítnout. K odvolacím námitkám žalovaný uvedl, že poskytnutím informací přípisem ze dne 31. 5. 2022 a přípisem dne 14. 6. 2022 byly veškeré podklady, které vedly k zamítavému rozhodnutí zastupitelstva obce, vyjmenovány a žalobci buď poskytnuty, nebo bylo rozhodnutím jejich poskytnutí odmítnuto. Ustanovení § 3 odst. 3 informačního zákona chápe pojem informace tak, že se jedná o informace v zaznamenané formě. To není případ ústně vyjádřeného názoru zhotovitele územního plánu, který podmínku zaznamenané formy nesplňuje a splňovat nemusí. Prvostupňovým rozhodnutím povinný subjekt zhojil pochybení namítané žalobcem ve stížnosti.

13. Součástí správního spisu je též jednací řád.

Splnění procesních předpokladů a rozsah soudního přezkumu

14. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny požadované formální náležitosti. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

15. Soud o věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaný na výzvu soudu nevyjádřili s tímto postupem nesouhlas, tudíž se má za to, že s takovým postupem souhlasí (§ 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Posouzení žaloby soudem

16. Podle § 68 odst. 3 věty první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
17. Podle § 3 odst. 3 informačního zákona se informací pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.
18. Definice informace pro účely informačního zákona je obdobou definice dokumentu již neúčinné směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/98/ES ze dne 17. 11. 2003 o opakovaném použití informací veřejného sektoru. Podle čl. 2 odst. 3 této směrnice se dokumentem rozumí a) obsah na jakémkoliv nosiči (psaný či tištěný na papíře či uložený v elektronické formě nebo jako zvuková, vizuální nebo audiovizuální nahrávka); b) jakákoliv část takového obsahu.
19. Podle § 6 odst. 5 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 23. 1. 2023 (dále jen „stavební zákon“) zastupitelstvo obce rozhoduje v samostatné působnosti o pořízení územního plánu a regulačního plánu.
20. Podle § 55a odst. 2 věty první stavebního zákona zastupitelstvo obce rozhoduje o pořízení změny územního plánu a jejím obsahu z vlastního podnětu nebo na návrh.
21. Podle § 55a odst. 4 věty první stavebního zákona se návrh na pořízení změny územního plánu podává u obce, pro jejíž území se změna územního plánu pořizuje.
22. Podle § 46 odst. 1 stavebního zákona se návrh na pořízení územního plánu podává u obce, pro jejíž území se územní plán pořizuje.
23. Podle § 46 odst. 3 stavebního zákona, splňuje-li návrh všechny stanovené náležitosti, pořizovatel jej posoudí a se svým stanoviskem bezodkladně předloží k rozhodnutí zastupitelstvu obce příslušné k vydání územního plánu. O výsledku jednání zastupitelstva informuje obec bezodkladně navrhovatele a úřad územního plánování.
24. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalobce ji dovozuje z toho, že žalovaný posuzoval povinnost povinného subjektu evidovat názor zhotovitele územního plánu pouze podle jednacího řádu, nevysvětlil však, proč neměl povinný subjekt tuto povinnost na základě zákona. Namítá též, že se žalovaný nevypořádal s jeho odvolacími námitkami. Soud napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné nepovažuje.
25. Požadavek, aby se správní orgán v odůvodnění rozhodnutí vypořádal se všemi námitkami, návrhy a vyjádřeními účastníka řízení, plyne z § 68 odst. 3 správního řádu. Pokud se správní orgán v rozhodnutí o odvolání nevypořádá s uplatněnými námitkami, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (srov. rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, nebo ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45). O nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů jde tehdy, opomene-li správní

orgán na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Naopak pokud se správní orgán podstatou námitky zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky, o nepřezkoumatelnost rozhodnutí nejde. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, č. 1566/2008 Sb. NSS). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat, například opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela reagovat a neučiní tak ani implicitně (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, nebo rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43). O nepřezkoumatelnost nejde ani tehdy, pokud je námitka, kterou správní orgán pominul, pro posouzení věci zjevně irelevantní (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 10. 2020, č. j. 1 Afs 68/2020-31). Konečně je třeba také uvést, že zásada jednotnosti správního řízení vyjadřuje, že řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího správního orgánu představuje jeden celek, a je proto přípustné, aby odvolací správní orgán doplnil závěry rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, pokud má za to, že se nevypořádal se všemi námitkami či vyjádřeními účastníků, ač tak měl učinit. Odvolací správní orgán může nahradit část odůvodnění rozhodnutí prvostupňového správního orgánu vlastní úvahou a korigovat dílčí argumentační nepřesnost v případě, kdy jeho rozhodnutí potvrzuje (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Afs 151/2015-35, nebo ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29). Se zřetelem k téže zásadě je také přípustné, aby odvolací správní orgán pouze převzal závěry vyslovené již prvostupňovým správním orgánem, aniž by se sám výslovně v odůvodnění svého rozhodnutí těmito námitkami detailně zabýval. Pokud je z jeho odůvodnění zřejmé, že se odvolací správní orgán otázkou (alespoň implicitně) zabýval a ztotožnil se s názorem vysloveným v rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, jímž byla námitka účastníka vypořádána, a sám si tak jeho argumentaci osvojil (aproboval ji), pak rovněž nejde o nepřezkoumatelnost.

26. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na své předchozí rozhodnutí ze dne 31. 5. 2022, č. j. 067535/2022/KUSK. Soudu je z jeho vlastní činnosti známo (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 4. 2023, č. j. 55 A 93/2022-65), že tímto rozhodnutím žalovaný též rozhodoval ve věci žalobce a zabýval se povinností disponovat podklady pro rozhodnutí o návrhu na pořízení změny územního plánu. Dovodil přitom z § 46 stavebního zákona povinnost pořizovatele územního plánu předložit zastupitelstvu obce buď informaci o tom, že návrh odmítl, nebo své stanovisko v zaznamenané (především písemné) podobě. Rovněž uvedl, že takovou povinnost nelze dovodit ve vztahu ke stanovisku vlastníků sousedních pozemků, neboť takové stanovisko není povinnou náležitostí návrhu na pořízení změny územního plánu a není ani povinností je pro návrh a rozhodnutí o něm zajistit. Pokud tedy povinný subjekt tvrdí, že takové (zákonem nevyžadované) stanovisko neexistuje, nelze se jej domoci žádostí podle informačního zákona. Na uvedené žalovaný navázal v napadeném rozhodnutí, když konstatoval, že povinnému subjektu není výslovně dána zákonná povinnost mít k dispozici názor zhotovitele územního plánu, neboť o něm

nelze hovořit jako o povinném podkladu pro rozhodnutí zastupitelstva obce v dané věci. Je tedy zcela zřejmé, že žalovaný vycházel z toho, že názor zhotovitele územního plánu není zákonem požadovaným podkladem rozhodnutí o změně územního plánu. Napadené rozhodnutí proto není v této otázce nepřezkoumatelné. Soud dodává, že ani sám žalobce neuvádí žádné zákonné ustanovení, ze kterého by vyplývala jím deklarovaná povinnost evidovat názor zhotovitele územního plánu.

27. Soud rovněž neshledal, že by se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou, že v prvostupňovém rozhodnutí nebyly uvedeny další podklady, z nichž zastupitelstvo obce při rozhodování o návrhu na změnu územního plánu vycházelo, a proč tyto podklady povinný subjekt žalobci neposkytl. Žalovaný v návaznosti na tuto odvolací námitku v napadeném rozhodnutí vysvětlil, že vyjmenoval a poskytl veškeré podklady, které vedly k zamítavému rozhodnutí zastupitelstva obce, a to v rámci poskytnutí informací přípisem ze dne 31. 5. 2022, č. j. 465 Z106/2022, a přípisem ze dne 14. 6. 2022, č. j. 564 Z106/2022, nebo jejich poskytnutí odmítl prvostupňovým rozhodnutím. Vypořádal tak „veškeré podklady“, kterých se žalobce domáhal.
28. Je pravdou, že žalovaný výslovně nevypořádal odvolací námitku, podle které měl žalobce za to, že výrok prvostupňového rozhodnutí je vadný, neboť povinný subjekt neodmítl poskytnutí informací „v celém rozsahu bodu 2“ žádosti o informace. Obecně sice platí, že nevypořádání námítky účastníka řízení správním orgánem zatěžuje rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů, nicméně neplatí to absolutně. Není možno zapomínat na to, že účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy. Rušit správní rozhodnutí v situaci, kdy je zcela zřejmé, že správní orgán by po odstranění vytýkané vady vydal v dalším řízení rozhodnutí se shodným výrokem, by bylo přepjatě formalistické a nevhodné. Soud přitom může slevit z nároků na dodržení požadavků § 68 odst. 3 správního řádu, nalezne-li ve správním spise dostatečnou oporu pro úvahu, že je rozhodnutí správního orgánu po právní i skutkové stránce v souladu se zákonem (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS). Žalobce se pod bodem 2) své žádosti domáhal poskytnutí „veškerých podkladů“ pro rozhodnutí o návrhu na změnu územního plánu, a to včetně názoru zhotovitele územního plánu a stanoviska odboru výstavby a územního plánování. Přípisem ze dne 31. 5. 2022 povinný subjekt žalobci poskytl část informací požadovaných pod bodem 2 žádosti, konkrétně stanovisko odboru výstavby a územního plánování. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí pak uvedl, že žádost žalobce „*částečně odmítá v rozsahu: bodu 2)*“, jehož celé znění odcitoval. Soud zdůrazňuje, že povinný subjekt tak žádným způsobem nezasáhl do práv žalobce. Naopak jeho žádosti částečně vyhověl, přičemž část požadovaných informací poskytl. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a obsahu předloženého správního spisu je zřejmé, že povinný subjekt odmítl poskytnutí právě názoru zhotovitele územního plánu, který jako jediný žalobci neposkytl, přičemž ve zbývajícím rozsahu požadované informace poskytl. Soud poznamenává, že procesní práva (včetně práva na vypořádání odvolacích námitek) ve správním řízení nejsou samoučelná, nýbrž slouží k ochraně veřejných subjektivních práv účastníků. V projednávané věci je veřejným subjektivním právem, které musí být chráněno, právo žalobce na přístup k informacím. Toto právo nebylo namítaným pochybením nijak zasaženo, naopak mu bylo jednáním povinného subjektu částečně vyhověno. Soud proto neshledal, že by nevypořádání uvedené odvolací námítky bylo dostatečným důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

29. Stran dalších žalobních námitek soud předesílá, že oproti obecnému vnímání pojmu informace je jeho zákonné pojetí podle § 3 odst. 3 informačního zákona užší, neboť informací je pouze to, co *skutečně zaznamenaným způsobem existuje*, a ne jakýkoliv myslitelný údaj, který například bude zaznamenán či doručen povinnému subjektu v budoucnu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 20. 10. 2011, č. j. 6 As 33/2011-83). Pokud určitá skutečnost sice nastala, ale vůbec nebyla zaznamenána (např. na ústním jednání se nepořizoval záznam), nemůže být požadavek na poskytnutí informace uspokojen (srov. např. rozsudky NSS ze dne 15. 10. 2015, č. j. 6 As 38/2015-51, nebo ze dne 20. 10. 2011, č. j. 6 As 33/2011-83). Informační zákon klade důraz na obsahovou povahu informace. Žadatel o informace tedy může identifikovat informaci, o jejíž poskytnutí žádá, obsahově (informace sama o sobě) a není povinen označovat dokument, v němž je informace zachycena. To však neznamená, že by informacemi, na něž se vztahuje informační zákon, byl jakýkoliv obsah bez ohledu na to, zda je relevantním způsobem zachycen ve vnějším světě. Nosičem ve smyslu § 3 odst. 3 informačního zákona je zjevně třeba chápat hmotný nosič (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2023, č. j. 6 As 50/2022-28). Povinný subjekt nemá důkazní břemeno k prokázání skutečnosti, že určité informace nemá, nedisponuje jimi či jimi disponovat ani nemůže. Je ovšem povinen řádně zdůvodnit, jaké konkrétní skutečnosti jej vedly k tomuto závěru (rozsudek NSS ze dne 8. 10. 2015, č. j. 5 As 24/2015-36).
30. V případě, že informace není zaznamenána, má žadatel právo na její poskytnutí v případě, že má povinný subjekt zákonnou povinnost danou informací disponovat (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 1. 2015, č. j. 3 As 115/2014-29, či ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011-67, č. 2635/2012 Sb. NSS). Pokud povinný subjekt porušil svou zákonnou povinnost a informací nedisponuje, nemůže argumentovat neexistencí informace a žádost odmítnout, ale musí informaci dodatečně vytvořit a poskytnout. Není přitom směrodatné, zda jde o informaci, jejíž původcem je sám povinný subjekt, nebo o podklad vyžádaný povinným subjektem od třetí osoby (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 55/2014-33).
31. Lze shrnout, že pokud určitá informace neexistuje v zaznamenané podobě, může povinný subjekt její poskytnutí odmítnout. Výjimkou z tohoto pravidla jsou případy, kdy má povinný subjekt zákonnou povinnost požadovanou informací disponovat, pak je totiž povinen ji dotvořit a žadateli poskytnout. Soud se proto předně zabýval tím, zda povinný subjekt požadovanou informací disponuje. To je potřeba postavit na jisto, neboť skutečnost, že žalovaný nebyl povinen požadovanou informaci evidovat, by jej případně nezbavovala povinnosti požadovanou informaci poskytnout, pakliže by jí fakticky disponoval (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 1. 2019, č. j. 1 As 359/2018-30).
32. V projednávané věci byl názor zhotovitele územního plánu členům zastupitelstva obce sdělen ústně dne 16. 3. 2022 na schůzce, ze které nebyl pořízen žádný záznam. Zároveň nic nesvědčí o tom, že by byl učiněn i v jiné než ústní formě. Žalobce sice tvrdí, že povinný subjekt požadovanou informaci má, protože z ní vycházel při rozhodování o návrhu na změnu územního plánu, neuvádí však v jaké podobě a současně nerozporuje, že informace nebyla nijak zaznamenána. Soud přitom připouští, že názor zhotovitele územního plánu je určitým obsahem, z něhož zastupitelstvo obce při rozhodování vycházelo, nicméně tento obsah nebyl zachycen ve vnějším světě, a nebyl tak žádným způsobem zaznamenan. Nejedná se proto o existující informaci ve smyslu informačního zákona a výše uvedené judikatury správních soudů. Tuto skutečnost povinný subjekt a žalovaný řádně odůvodnili. Soud proto dospěl k závěru, že povinný subjekt nedisponuje požadovanou informací. Zbývá posoudit, zda povinnému subjektu ze zákona vyplývala povinnost touto informací disponovat.

33. Nutno poznamenat, že zdejší soud se opakovaně zabýval obdobnou věcí žalobce již v minulosti. V rozsudku ze dne 29. 11. 2022, č. j. 43 A 78/2021-112 (kasační stížnost žalobce proti němu NSS rozsudkem ze dne 3. 4. 2024, č. j. 3 As 335/2022-59, zamítl), řešil povinnost zajistit podklady pro rozhodnutí o návrhu na změnu územního plánu v písemné formě. K tomu v uvedeném rozsudku zdejší soud konstatoval, že „*usnesení zastupitelstva obce není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. [...] ani rozhodnutím ve smyslu § 68 správního řádu. Žalovaný vydal usnesení ze dne 18. 8. 2021, jehož součástí je i zamítnutí (jednoho) žalobcova návrhu postupem podle příslušných ustanovení (zejména § 84 a násl.) obecního zřízení. Šlo o proceduru rozhodování zastupitelského orgánu místní samosprávy v samostatné působnosti, která nemá formální znaky správního řízení, rozhodnutí nejsou (a podle zákona ani nemusí být) odůvodněna, nejsou zde účastníci řízení, nevede se správní spis. Tato procedura se blíží spíše rozhodování orgánů moci zákonodárné a neřídí se ani správním řádem, ani základními zásadami činnosti správních orgánů. Jde o proceduru sui generis, jejíž právní úprava je diametrálně odlišná od úpravy správního řízení. Účel této procedury je také odlišný od účelu správního řízení – je jím úprava autonomního rozhodování ústavou předvídaného orgánu místní samosprávy [...]. Jeho autonomie je chráněna zejména čl. 101 odst. 2 a 4 Ústavy České republiky, oproti tomu účelem správního řízení je vydání konstitutivního či deklaratorního rozhodnutí (individuálního správního aktu) v konkrétním případě a pro jmenovitě určenou osobu. Ani stavební zákon v § 46 nepředpokládá, že by rozhodnutí zastupitelstva obce o návrhu na pořízení (změny) územního plánu mělo být odůvodněno, nestanoví ani, jaké podklady (kromě obligatorního stanoviska pořizovatele) a v jaké formě má zastupitelstvo pro rozhodování o návrhu opatřit. Povinností zastupitelstva je návrh toliko projednat, rozhodnout o něm a o výsledku projednání vyrozumět navrhovatele a úřad územního plánování. Totéž vše. Žalobce tedy nemohl být nijak dotčen tím, že žalovaný ve vyrozumění o zamítnutí návrhu ze dne 8. 9. 2021 poukázal na podklady, ze kterých vycházel, neboť tím naopak žalobci poskytl více, než zákon předpokládá. Jako nezákonnost nelze vnímat ani to, že žalovaný při rozhodování vycházel toliko z ústních vyjádření vlastníků sousedních pozemků, která nebyla zachycena v písemné formě. Zákon totiž nestanoví, že by zastupitelstvo mohlo rozhodovat pouze na základě písemných podkladů.“ Obdobně soud rozhodl i v další věci žalobce, a to rozsudkem ze dne 28. 4. 2023, č. j. 55 A 93/2022-65.*
34. Soud přitom v projednávané věci neshledal důvod se od své dosavadní judikatury odchýlit. Stále totiž platí, že „rozhodnutí“ zastupitelstva obce o návrhu na změnu územního plánu není rozhodováním o právech a povinnostech osob (např. žalobce). V této věci se nevede správní řízení ani jiný formalizovaný postup podle správního řádu. O pořízení územního plánu či jeho změny rozhoduje zastupitelstvo obce (§ 44 a násl. stavebního zákona), a to i v případě zkráceného postupu (§ 55a odst. 2 stavebního zákona). Zastupitelstvo obce tak činí v samostatné působnosti [srov. § 6 odst. 5 písm. a) stavebního zákona a § 8 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obecní zřízení“)] a postupuje podle § 84 a násl. obecního zřízení. Povinností zastupitelstva obce je takový návrh projednat, rozhodnout o něm a o výsledku projednání vyrozumět navrhovatele a úřad územního plánování (§ 55a odst. 4 ve spojení s § 46 odst. 3 stavebního zákona). Stavební zákon dokonce nepředpokládá, že by takové „rozhodnutí“ zastupitelstva obce o návrhu na změnu územního plánu mělo být odůvodněno či že by měl být veden správní spis. Pouze stanoví, že jeho podkladem je samotný návrh na změnu územního plánu a stanovisko pořizovatele k návrhu, pokud splňuje všechny stanovené náležitosti (§ 46 stavebního zákona). Při zkráceném postupu pořizování změny územního plánu je vyžadováno též stanovisko příslušného orgánu ochrany přírody, stanovisko krajského úřadu

a návrh úhrady nákladů na zpracování změny územního plánu [srov. § 55a odst. 2 písm. d) až f) stavebního zákona]. Žádné další podklady, které by si zastupitelstvo obce pro své „rozhodnutí“ mělo opatřit, stavební zákon nestanoví. Soud proto dává žalovanému za pravdu v tom smyslu, že názor zhotovitele územního plánu není zákonem vyžadovaným podkladem pro rozhodnutí zastupitelstva obce o návrhu na změnu územního plánu.

35. Žalobci lze na druhou stranu přisvědčit v tom, že povinný subjekt ve vyrozumění výslovně uvedl, že při svém rozhodování zastupitelstvo obce vycházelo mimo jiné z názoru zhotovitele územního plánu. Tuto informaci však žalobci sdělil nad rámec své zákonné povinnosti. Jak bylo výše uvedeno, zastupitelstvo obce návrh na změnu územního plánu pouze projedná, rozhodne o něm v rámci své samostatné působnosti a vyrozumí navrhovatele a úřad územního plánování o výsledku. Své rozhodnutí nemusí nikterak odůvodňovat, nemusí tedy navrhovatele ani informovat o tom, z jakých podkladů vycházelo, či jej dokonce seznámit s podklady svého „rozhodnutí“.
36. Nad rámec uvedeného soud dodává, že žalobce nemá právní nárok na vyhovění jeho návrhu ze strany povinného subjektu. Rozhodnutí o pořízení změny územního plánu podle § 44 a § 6 odst. 5 písm. a) stavebního zákona je totiž v zásadě výhradně na úvaze zastupitelstva obce, a to včetně úvahy, zda si vystačí se zákonem předpokládanými podklady, či si vyžádá nebo zkonzultuje i další informační zdroje.
37. K námitce, že povinnost evidovat podklady pro rozhodování zastupitelstva obce v písemné podobě vyplývá z § 4 jednacího řádu, soud uvádí, že jednací řád zde upravuje přípravu zasedání zastupitelstva obce. Předmětem úpravy jednacího řádu je příprava, svolání, průběh jednání, usnášení a kontrola plnění jeho usnesení, jakož i další otázky (§ 1 odst. 1). Z naposled odkazovaného ustanovení jednacího řádu, jakož i z jeho dalších částí a celkové systematiky podle soudu jednoznačně plyne, že se vztahuje na *zasedání zastupitelstva obce* jakožto právem předpokládanou formu (srov. § 92 obecního zřízení) vytváření vůle (rozhodování) tohoto kolegiálního orgánu. Nevztahuje se však na další situace, při nichž se *sejdou* členové zastupitelstva obce (bez ohledu na jejich počet).
38. Z § 4 odst. 1 písm. c) jednacího řádu vyplývá, že starosta obce organizuje přípravu jednání, přičemž mimo jiné stanoví způsob projednání materiálů a návrhů na opatření s občany. Odstavec 2 téhož ustanovení pak stanoví, že návrhy výborů, komisí nebo členů zastupitelstva obce se předkládají podle obsahu buď ústně na jednání zastupitelstva obce, nebo písemně. Z toho je zřejmé, že podklady pro zasedání zastupitelstva obce nemusí být výhradně v písemné formě. Podle § 4 odst. 3 jednacího řádu písemné materiály, určené pro jednání zastupitelstva obce, předkládá navrhovatel tak, aby mohly být doručeny jeho členům nejpozději do 7 dnů před jednáním zastupitelstva obce. Toto ustanovení upravuje pouze to, kdy mají být písemné materiály doručovány, nicméně z něj nelze odvodit, že by veškeré materiály pro zasedání zastupitelstva obce musely být písemné. Odstavce 4, 5 a 6 pak upravují pouze obsahové náležitosti takových materiálů. Soud má tedy za to, že z § 4 jednacího řádu povinnost zastupitelstva obce hlasovat výhradě na základě písemných materiálů ani povinnost evidovat materiály pro jednání zastupitelstva obce v písemné podobě nevyplyvá.
39. Pro úplnost soud dodává, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí správně zabýval tím, zda měl povinný subjekt povinnost učinit zápis o průběhu schůze zastupitelů dne 16. 3. 2022, na které byl názor zhotovitele územního plánu sdělen zastupitelstvu obce. Podle § 14 odst. 1 jednacího řádu se totiž o průběhu jednání zastupitelstva obce pořizuje zápis, za jehož

vyhotovení odpovídá obecní úřad. V rámci zápisu z jednání by pak musel být zaznamenán i požadovaný názor zhotovitele územního plánu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že se dne 16. 3. 2022 konala pracovní schůzka zastupitelů, nikoliv jednání zastupitelstva obce, pročež povinný subjekt neměl povinnost pořídit zápis o jejím průběhu.

40. Vzhledem k uvedeným závěrům ohledně obsahu jednotlivých ustanovení jednacího řádu se soud ztotožňuje se žalovaným v tom směru, že povinnost pořizovat zápis se vztahuje pouze na případy zasedání zastupitelstva obce, a netýká se tak pracovních schůzek jeho členů (srov. § 7 odst. 3, 4 a 5 a § 14 odst. 1 a 2 jednacího řádu). Pokud by tomu tak bylo, muselo by to z jednacího řádu plynout výslovně.
41. Za významné pro projednávanou věc pak soud nepovažuje, zda v době konání schůzky členů zastupitelstva obce se zhotovitelem územního plánu, tj. dne 16. 3. 2022, byla, či nebyla vyhlášena „proticovidová opatření“, neboť členové zastupitelstva obce mohli pořádat neformální pracovní či přípravné schůzky i v případě, že taková opatření nebyla v této době účinná. Stejně tak není na druhou stranu pro posouzení projednávané věci důležité, zda žalobce je, či není s požadovanou informací (jejím obsahem) obeznámen.
42. K argumentaci žalobce § 4a odst. 3 informačního zákona pak soud podotýká, že povinný subjekt může vyhovět žádosti též poskytnutím informace jiným způsobem umožňujícím její účinné využití. To však i v tomto případě předpokládá, že daná informace existuje. Musí být tedy zaznamenána na jakémkoliv nosiči, který je způsobilý informaci uchovat a poskytnout její přesný obsah. Soud opakuje, že požadovaná informace byla členům zastupitelstva obce sdělena pouze ústně a nebyla nijak zaznamenána, její poskytnutí tudíž nebylo možné. Žalovaný ve svém vyjádření správně podotkl, že paměť fyzické osoby, která ústní informaci vyslechne, není nosičem podle informačního zákona (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2023, č. j. 6 As 50/2022-28).
43. Žalobce rovněž odkazoval na rozsudek zdejšího soudu č. j. 55 A 73/2021-25, ve kterém je uvedeno, že: „[n]elze přehlédnout, že žalobce v žalobě namítá nejen to, že povinný subjekt informacemi disponoval, ale také to, že pokud informace zaznamenány nebyly, jednalo se o nezákonný postup, a povinný subjekt mu je tedy byl povinen poskytnout. Tím se správní orgány v napadeném ani prvostupňovém rozhodnutí vůbec nezabývaly. Soud v této souvislosti připomíná, že v případě, že informace není zaznamenána, má žadatel právo na její poskytnutí, má-li povinný subjekt zákonnou povinnost danou informací disponovat [...]. Nelze přehlédnout, že žádost o informace se měla týkat podkladů pro zamítnutí návrhu žalobce na pořízení změny územního plánu, přičemž zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů předpokládá, že návrh předkládá pořizovatel k rozhodnutí zastupitelstvu obce se svým stanoviskem (srov. § 46 odst. 3 ve spojení s § 55a odst. 4 tohoto zákona).“ Soud zde upozornil na to, že se žalovaný měl zabývat námitkou žalobce a zvážit, zda má povinný subjekt zákonnou povinnost požadovanou informací disponovat. Zároveň žalovaného upozornil na to, že pokud mu ze zákona vyplývá povinnost disponovat s určitou informací, tak je povinen ji na žádost poskytnout. Ve vztahu k požadovaným informacím uvedl, že stanovisko pořizovatele územního plánu, kterým je v tomto případě obecní úřad [srov. § 2 odst. 2 písm. a) stavebního zákona], je zákonem stanoveným podkladem pro rozhodnutí o návrhu na pořízení či změnu územního plánu podle § 46 stavebního zákona. Jestliže žalovaný v návaznosti na uvedený rozsudek zrušil rozhodnutí povinného subjektu s tím, že je povinen dodatečně vytvořit a poskytnout stanovisko pořizovatele územního plánu k návrhu žalobce, nelze obdobný závěr vztáhnout na nyní projednávanou věc. V ní totiž není požadovanou informací stanovisko pořizovatele

územního plánu k návrhu, nýbrž názor zhotovitele územního plánu (tj. názor doc. Ing. arch. Ivana Plicky, CSc.). Názor zhotovitele územního plánu přitom na rozdíl od stanoviska pořizovatele není zákonem požadovaným podkladem pro rozhodnutí zastupitelstva obce o pořízení územního plánu či jeho změny. Jinými slovy, povinný subjekt má zákonnou povinnost mít stanovisko pořizovatele územního plánu pro rozhodnutí o návrhu na změnu územního plánu, nicméně nemá takovou povinnost ve vztahu k názoru zhotovitele územního plánu.

44. V projednávané věci správní orgány náležitě odůvodnily, že ústně sdělený názor zhotovitele územního plánu nebyl zaznamenán na žádném nosiči. Nejedná se tedy o informaci, jejíž poskytnutí bylo možné požadovat podle informačního zákona. Současně názor zhotovitele územního plánu není zákonem požadovaným podkladem pro rozhodnutí o návrhu na změnu územního plánu. Povinný subjekt proto nemá zákonnou povinnost touto informací disponovat. Taková povinnost pro něj neplyne ani z jednacího řádu. Soud proto neshledal, že by napadené či prvostupňové rozhodnutí byla nezákonná.
45. Soud neprováděl dokazování listinami, které byly součástí správního spisu, neboť jeho obsahem se dokazování neprovádí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Pro nadbytečnost soud neprovedl důkaz přípisem ze dne 14. 6. 2022 o dodatečném poskytnutí informací ani správním spisem žalovaného vedeným v jiné věci žalobce pod sp. zn. SZ_125115/2021/KUSK.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

46. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a zároveň nezjistil žádnou jinou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, soud žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
47. O nákladech řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou úřední činnost, pod niž spadá i obrana vlastních rozhodnutí v soudním řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. června 2024

Mgr. Ing. Petr Šuránek v. r.
předseda senátu